

KASPER HOFF
SOLBARNET

F A C E T

SOLBARNET

Af samme forfatter

Frida og det levende ler
Virtus og Lille Lorteunge
Doktor Z # 1: Elevatoren til jordens indre
Doktor Z # 2: Tidspillerne
Doktor Z # 3: Varulven kommer!
Doktor Z # 4: Dommedagsmaskinen

Kasper Hoff retter en varm tak til
Statens Kunstråds Litteraturudvalg for arbejdslegatet.

KASPER HOFF
SOLBARNET

Indhold

	I. DEL: DRENGEN I LABYRINTEN	6
1.	Labyrinten	7
2.	Brønden	20
3.	Den udvalgte	31
4.	Græskar ad libitum	46
5.	Den anden kandidat	59
6.	De Usynlige	65
7.	En sammensværgelse	77
	2. DEL: SOLBARNET	88
8.	Slangeprøven	89
9.	Pigen i tårnet	100
10.	Et mærkeligt venskab	111
11.	Et bundløst hul	123
12.	Ziras tvivl	136
13.	Solbarnets søn	152
	3. DEL: FLUGTEN	160
14.	Nimos plan	161
15.	Forrådt	177
16.	Den grønne batak	192
17.	Jossa	208
18.	Måneklosteret	218
19.	At fortælle historien	239
	4. DEL: SOLTÅRNET	254
20.	Rejsen til Solsletten	255
21.	Opstigningen	268
22.	Som en fakkelt i natten	281
23.	Arbejdet begynder	293
24.	Afskedens time	309

1. DEL: DRENGEN I LABYRINTEN

1. Labyrinten

Nimo holdt mumpaen ud i strakt arm. Den vejede mindst et kilo. Det var en storslået fangst, og Nimo var meget tilfreds med sig selv, da han gik tilbage mod labyrinten. I aften behøvede de ikke gå sultne i seng. Han kunne allerede dufte det sprøde skind og smage det mørke, saftige kød.

Sol var på vej ned, og i det fjerne kunne han høre Solforvalteren blæse i hornet. Han satte farten op for ikke at komme for sent til afskedsbønnen, men da han nåede nedgangen til labyrinten, måtte han stoppe op. En flok store drenge spærrede vejen for ham. Det var Seth og hans bande. De sloges om en død rotte. De havde ikke set ham endnu heldigvis. Han måtte vente, til de forsvandt, også selv om det betød, at han kom for sent til afskedsbønnen. Ellers kunne han godt vinke farvel til sin mumpa.

Nimo satte sig på hug. Der var ingen steder at gemme sig. Landskabet omkring labyrinten var fladt og goldt. Ikke så meget som en tornebusk voksede der.

En af drengene så op og fik øje på ham. Han råbte til de andre, som holdt op med at slås og rejste sig op. Nimo bandede indvendigt. Hvorfor havde han ikke gemt mumpaen under tøjet? Nu havde de set den, og der var ingen chance for, at de ville lade ham beholde den.

Drengene stillede sig i en rundkreds omkring ham.

“Jamen, det er jo Nimo,” sagde Seth. “Og hvad er det, han har med til os? En mumpa, og en stor en endda. Hit med den!”

Nimo blev stående uden at røre sig. Seths øjne blev til to smalle sprækker.

“Aflleverer du den frivilligt, eller skal jeg smadre hovedet på dig?”

Nimos hjerte slog hurtigere. Hans mor og hans små søstre havde ikke fået noget ordentligt at spise i mange dage, og de havde brug for den mumpa. Det havde taget ham hele dagen at fange den, og han havde ikke tænkt sig at give den til Seth, bare fordi han var større og stærkere.

Seth smilede overlegent og rakte hånden frem, men i det samme tog Nimo et skridt baglæns og svingede mumpæen over hovedet. Den ramte Seth rent i ansigtet, og dens fortænder flækkede hans øjenbryn, så blodet sprøjtede. Seth blev så overrasket, at han ikke vidste, hvordan han skulle reagere. Et øjeblik stod han bare og så helt paf ud. Nimo udnyttede chancen til at sætte det næste angreb ind. Han sprang med samlede fødder og ramte Seth dybt i maven med hælene, så luften gik ud af ham. Seth knækkede sammen med et smertefuldt grynt. Nimo landede på alle fire, men var oppe igen med det samme og løb alt, hvad han kunne. De andre drenge var så overraskede over den uventede modstand, at de først reagerede, da Nimo var nået halvvejs hen til indgangen. Så kom de efter ham med et rasende brøl.

Labyrinten var næsten tom. De fleste var allerede på Solpladsen, men han måtte skubbe til et par gamle koner, som stod i vejen for ham. De råbte vredt efter ham. Hvis bare han kunne nå hen til Solpladsen, så var han i sikkerhed. Der ville de ikke turde gøre ham noget. Over ham kunne han se den rosa aften-

himmel som et smalt, lysende bånd, men hernede i de dybe, udgravede gader var der næsten mørkt. Til højre og venstre, bag hullede skind, lå hulerne, hvor folk boede under jorden. Som mumpaer.

Han kunne høre Solforvalteren blæse i hornet igen. Hjertet hamrede i brystet på ham. Han var ikke i tvivl om, at Seth og de andre ville slå ham ihjel, hvis de fik fat på ham. Han så sig tilbage over skulderen. Der var ingen spor af hans forfølgere. Var han virkelig sluppet fra dem? Solpladsen kom nærmere og nærmere. Nu skulle han bare til venstre og op ad en trappe, så ...

Netop som han drejede om hjørnet, fornemmede han en skygge i luften over sig. Seth sprang ned ovenfra og landede i støvet foran ham. Han smilede grumt. Han var slet ikke fulgt efter Nimo nede i labyrinten. I stedet var han blevet oppe på overfladen og havde overhalet Nimo ved at springe over de udgravede gader.

Nimo så sig desperat omkring. Der var ingen mennesker i nærheden og ingen steder at gemme sig. Han vendte sig for at løbe tilbage, den vej han var kommet, men den var spærret. To drenge kom løbende direkte imod ham. Nimo kastede sig til højre ind i en smal gyde. Den var lang og lige og førte i den forkerte retning, væk fra Solpladsen. Bag sig kunne han høre Seth bjæffe ordrer til sine tropper. Nimo så sig desperat omkring efter et sted at gemme sig. For enden af gyden lå en lille plads. Midt på pladsen stod et vakkelvornet tårn bygget af sammensurrede grene. Det var landsbyens forråds-kammer, hvor man opbevarede såsæden til næste års høst, for at den ikke skulle blive ædt af mus og rotter, og det var det eneste sted i labyrinten, der ragede op over jordhøjde. Det var kun Solforvalteren, der havde adgang til tårnet. Såsæden tilhørte

hele landsbyen, og der var dødsstraf for at stjæle af den. Seth og de andre ville ikke turde følge efter ham. Det var Nimo helt sikker på, men turde han selv kravle derop?

Lyden af mange løbende fødder afgjorde sagen for ham. Han klatrede op ad stigen, så hurtigt han kunne, svang benene op på den spinkle platform og lagde sig fladt på maven, så de ikke kunne se ham nedefra.

Nedenunder kunne han høre sine forfølgere stoppe op.

“Hvor blev han af?” sagde en dreng.

“Gennemsøg hulerne der ovre,” beordrede Seth. De havde altså ikke set ham kravle op i forrådstårnet. Så langt, så godt. Nimo lå musestille og fik vejret. Heroppefra kunne han se hele labyrinten. Nede på Solpladsen stod Solforvalteren med sin stok. Folk lå på maven i støvet omkring ham i bøn. Ud fra Solpladsen spredte de dybe gader sig som tørre sprækker i den gølge ørken.

“Måske er han kravlet op i tårnet?” foreslog en af forfølgerne.

“Så tosset er han ikke,” sagde en anden.

“Du dér, kravl op og se efter,” lød Seths stemme, men drengen, som Seth havde udpeget til den farlige opgave, var åbenbart mere bange for Solforvalteren end for Seth. Han nægtede at kravle op i tårnet. Seth truede ham med tæv, men det hjalp ikke. Efter et par minutters skænderier stod det klart, at ingen af forfølgerne havde tænkt sig at kravle op i tårnet.

“Lad os droppe det,” sagde Seth. “Det er ikke engang sikkert, han er deroppe.” Og så forsvandt de endelig med retning mod Solpladsen. Nimo blev liggende, til lyden af deres stemmer og skridt var helt forsvundet. Så satte han sig op og fik et chok.

På platformen ved siden af ham, i ly af de gamle, hullede skind, der fungerede som vægge i forråds-kammeret, sad

en mand og kiggede på ham. Og ikke en hvilken som helst mand. Det var Tossen. Alle i labyrinten vidste, hvem Tossen var. Børnene plejede at kaste jordklumper efter ham, og kvinderne hvædede ad ham, hvis han kom for tæt på. Han var den eneste i landsbyen, der ikke deltog i de tre daglige bønner på Solpladsen. Solforvalteren så gennem fingre med det. Måske var han også lidt bange for ham, ligesom Nimo.

Men hvad lavede han heroppe? Nimos første indskydelse var, at han var der for at stjæle korn, men et hurtigt blik på de forseglede krukker på gulvet aflivede den teori. De så ikke ud, som om han havde rørt dem.

Tossen holdt noget i hænderne. Det lignede et stykke glas, men det var helt sort, som om nogen havde holdt det hen over et bål. Han holdt det op foran øjnene og så på Sol gennem det røgsværtede glas. Det var typisk Tossen. Det var præcis den slags opførsel, der havde skaffet ham hans øgenavn. Han gik altid og gjorde sådan nogle underlige ting; byggede mærkelige konstruktioner af kviste for derefter at hoppe på dem, til de gik i stykker, eller han lavede hejsesystemer, der kunne hejse en sten op og ned til ingen verdens nytte.

Tossen rakte glasstykket til Nimo. Han havde haft ret med det med bålet; hans fingre blev sorte, da han rørte ved det.

“Se,” sagde Tossen og pegede mod vest, hvor Sol næsten rørte ved horisonten.

Nimo holdt glasset op foran øjnene.

“Kan du set det?” hviskede Tossen hæst.

Nimo var ikke sikker på, hvad han mente. Det eneste, Nimo kunne se, var Sol, men pludselig lagde han mærke til noget, han aldrig havde set før, midt i Sols runde ansigt. En mørk, lodret streg stak op over horisonten og skar Sol midt over i to lige store dele.

“Der er noget inden i Sol!” sagde han højt.

“Det er der, det er der,” nikkede Tossen. “Det er det eneste sted i landsbyen, hvor man kan se det. Og kun på bestemte dage og i klart vejr.”

“Hvad er det?” Nimo kneb øjnene sammen og prøvede at stille skarpt på den tynde, flimrende streg.

“Soltårnet. Det er Soltårnet.”

Nimo glemte helt at trække vejret. Soltårnet. Bare navnet fyldte ham med ærefrygt. Alting i Solrun handlede kun om det: at bygge Soltårnet færdigt, så profetien kunne gå i opfyldelse. Alle landsbyens voksne mænd – også hans egen far og hans onkler – arbejdede der på den fjerne byggeplads, og engang om nogle år ville det blive Nimos tur til at rejse af sted. Så skulle han endelig se sin far igen.

Det var første gang, Nimo så Soltårnet med sine egne øjne. Det var overvældende, også selv om det kun var en flimrende, smal streg mod Solskiven. Det virkede uendeligt langt væk.

Nimo skævede til Tossen. Han så egentlig ikke så farlig ud, bare slidt og gammel. Livet i labyrinten var hårdt, og gamle mennesker var en sjældenhed, så folk så på dem med en vis mistro. I det samme drejede Tossen hovedet og så på ham, som om han havde gættet hans tanker.

“Yonas,” sagde han. “Det er mit navn. Gamle Yonas.”

“Nimo,” sagde Nimo. Det var aldrig faldet ham ind, at Tossen havde et navn.

“Hvor højt mon det er?” tænkte Nimo højt.

Gamle Yonas kneb øjnene sammen og fik et stramt drag om munden.

“Aldrig højt nok. I fjortenhundrede år har de bygget på det tårn, og de er ikke tættere på at blive færdige, end de var, da de begyndte.”

Nimo troede ikke sine egne ører. Hvordan kunne han sige

sådan noget?

“Det passer ikke! Solforvalteren siger, at Soltårnet kan blive færdigt, hvad dag det skal være,” protesterede han. Han kunne mærke med hver fiber i sin krop, hvor meget han længtes efter den dag. Der stod nemlig i profetien, at når Soltårnet var færdigt, så ville Solbarnet bestige det og hente Sol ned fra himlen, og så ville alt blive godt. Ingen ville behøve at sulte eller lide nød. Det havde han hørt Solforvalteren fortælle masser af gange i sine prædikener, så det passede. Men det bedste af det hele var, at når Soltårnet var bygget færdigt, så ville hans far komme hjem igen.

“Det siger Solforvaltere altid,” fnyste Gamle Yonas. “Det sagde han også, dengang jeg var barn, og dengang min oldefar var barn, og dengang hans oldefars oldefar var barn. Det var selvfølgelig en anden Solforvalter dengang, men de siger altid det samme: Soltårnet er næsten færdigt; så nu må vi arbejde ekstra hårdt og betale endnu flere skatter. Men det er løgn, Nimo. Soltårnet bliver aldrig færdigt. Aldrig nogensinde. Det kan ikke lade sig gøre simpelthen.”

“Det må du ikke sige! Det er Solfornærmelse,” sagde Nimo forskrækket. “Hvis Solforvalteren hører dig, så smider han dig i brønden.”

“Så lad ham gøre det,” sagde Gamle Yonas. Han lød vred.

Nimo havde lyst at råbe til ham, at han skulle holde sin kæft og aldrig sige noget igen, men han turde ikke, så Gamle Yonas fortsatte med sine gale udgydelser.

“Sol er for langt væk, meget længere væk, end du kan forestille dig. Lige meget hvor højt vi bygger, vil det aldrig være højt nok. Og så er der jordkraften. Se ...”

Den gamle brækkede et stykke af en gren, holdt det ud over kanten af platformen.

“Hvad sker der, hvis jeg slipper det?” spurgte han.

“Så falder det ned?”

“Præcis.”

Gamle Yonas slap grenen. De fulgte den begge med øjnene, indtil den ramte jorden.

“Jordkraften trækker i alting, også i tårnet, og jo højere de bygger det, jo mere trækker jorden i det. Derfor styrter det hele tiden sammen. De Usynlige vil ikke have, man taler om det. De er bange for, at det svækker troen, men det er sandt. Jeg har set det med mine egne øjne. Og hver gang det skvatter sammen, så begynder de bare forfra. Det er det glade vanvid.”

Nimo forstod ikke halvdelen af, hvad han sagde, og han anede ikke, hvem “de usynlige” var, som Gamle Yonas snakkede om, men han forstod én ting: Manden var rablende gal. Det var et mirakel, at han stadig levede.

“Hvordan ved du alt det om jordkraft og det dér?” spurgte Nimo.

“For længe siden, før du blev født, Nimo, der arbejdede jeg som arkitekt på Soltårnet.”

“Hvad er en arkitekt?” ville Nimo vide.

“Arkitekterne bestemmer, hvordan tårnet skal se ud.”

Nimo troede ikke på ham.

“Har du bestemt, hvordan Soltårnet ser ud?”

“Ikke alene. Dengang jeg arbejdede på tårnet, var vi over tolvhundrede arkitekter og ingeniører. Vi havde alle sammen forskellige opgaver. Nogle arbejdede på at udvikle nye, stærke materialer. Nogle stod for rørlægningen til afledning af regnvand. Der var et helt hold, der kun arbejdede på at opfinde nye og bedre kraner.”

“Og hvad lavede du?” spurgte Nimo. Han troede selvfølgelig ikke på, hvad han sagde, men det lød alligevel lidt spændende.

“Jeg arbejdede i en gruppe, der havde ansvaret for at forstærke fundamentet. Mange tror, at der kun bliver bygget på

toppen af tårnet, men sådan forholder det sig ikke. Ser du, jo højere tårnet bliver, jo større bliver trykket på de nederste niveauer. De må hele tiden forstærkes, og derfor leder de hele tiden efter nye materialer, der kan bære den enorme vægt. I min gruppe eksperimenterede vi med legeringer af pulveriseret Mollok-horn og rødstål. Det er så stærkt, at en wire så tyndt som et hår kan bære vægten af to mænd. Men det er ikke stærkt nok.”

Nede på Solpladsen blæste Solforvalteren i sit horn. Bønnen var slut, og folk rejste sig, børstede støvet af sig og forsvandt ud i labyrintens gader, for at nå hjem inden Mørket begyndte. Nimo måtte også se at komme hjem. Ellers fik han problemer. Gamle Yonas mærkede hans uro og nikkede venligt til ham.

“Smut du bare, men husk, hvad jeg har fortalt dig.” Nimo svang benene ud over kanten og fandt stogens øverste trin med foden. Han skulle lige til at kravle ned, men så kunne han alligevel ikke lade være med at spørge:

“Er du slet ikke bange for, at jeg fortæller Solforvalteren, hvad du har sagt?”

Gamle Yonas så ham dybt i øjnene.

“Det er du for klog til,” sagde han alvorligt. Nimo forstod ikke, hvad han mente. Var det en trussel? Betød det, at han ville fortryde det, hvis han sladrede? Det var også lige meget. Nimo havde under ingen omstændigheder tænkt sig at fortælle til nogen, at han havde været oppe i forrådsammeret. Han skyndte sig ned ad stigen og satte kursen hjemad.

Han var næsten nået hjem, da han bogstavelig talt løb ind i Solforvalteren, der kom gående rundt om et hjørne.

“Se dig for, knægt!” snerrede han.

Nimo mumlede en undskyldning og var allerede på vej væk, da Solforvalteren kaldte ham tilbage.

“Hvad er det, du har der?” Solforvalteren pegede med sin stav på bulen på Nimos mave.

“Ikke noget,” mumlede Nimo og så ned i jorden. Solforvalteren tog et fast greb om hans kæbe og drejede hans hoved opad. Så stak han en hånd ind under Nimos trøje og hev mumpæen frem. Han vejede den i hånden.

“Ved du ikke, at det er forbudt at lyve for en Solforvalter? Jeg burde give dig tredive slag med stokken, men hvis du giver mig den her som et offer til Sol, så skal jeg lade nåde gå for ret.”

Nimo ville hellere have tredive stokkeslag og en mumpa, end ingen stokkeslag og ingen mumpa, men det var for sent. Solforvalteren havde allerede stukket mumpæen i lommen.

“Smut så med dig, før jeg giver dig tredive slag for at trodse Mørket,” sagde han og gik sin vej.

Det sidste, korte stykke hjem til hulen virkede uendelig langt. Hans mor og hans små søstre sad samlet omkring ildstedet, da han kom ind.

“Hvor har du været?” spurgte hans mor bekymret. “Du kom ikke til bønnen. Tænk, hvis nogen opdagede det.”

“Undskyld,” mumlede Nimo.

“Jeg ved snart ikke, hvad jeg skal stille op med dig,” sukkede han mor. “Hvad har du med hjem til os?”

Nimo rystede på hovedet.

“Slet ingenting?”

Nimo overvejede at fortælle sin mor om mumpæen og Solforvalteren, men hvad skulle det hjælpe? Hun ville bare tro, at Solforvalteren havde taget den, fordi han, Nimo, havde gjort noget forkert.

“I seng med jer, unger,” sagde hans mor træt.

“Men jeg er sulten!” protesterede Miina. Den mindste begyndte at græde. Hun havde ikke noget navn endnu. I labyrinten fik børn først deres navn, når de var fyldt to år, for de fleste døde alligevel, før de blev så gamle. Nimo tog hende op på armen og bar hende i seng.

“Tror du, du fanger noget i morgen?” hviskede Miina til ham, da de lå i høet, tæt sammen for at holde varmen.

“Det lover jeg. I morgen fanger jeg en mumpa til dig. En stor, fed én,” hviskede Nimo tilbage.

“Det glæder jeg mig til,” mumlede hun søvnt.

Den nat sov Nimo en urolig, mareridtsplaget søvn, uvidende om at der i den modsatte ende af landet, i hovedstaden Mangor, blev sagt ord og taget beslutninger, der snart skulle forandre hans liv for altid. Højt oppe over byen, over arbejdernes barakker og håndværkernes huse, over de tykke mure med deres takkede forsvarsværker, over tårnene med de endeløse, udvendige vindeltrapper, helt oppe i paladsets allerøverste tårn, på den allerøverste balkon, stod to mørke skikkelser og diskuterede landets fremtid. Den ene var en gammel mand, skaldet, med et langt, kridhvidt skæg og dybe øjne, der så alt. Den anden var en kvinde af ubestemmelig alder, høj og rank og med en skønhed så fuldkommen, at ikke engang tiden kunne slå skår i den.

De stod på balkonen, men trukket ind mod muren for at man ikke skulle bemærke dem, mens de betragtede de sørgeli-

ge rester af en fest, der allerede havde varet alt for længe. På terrassen under dem ulmede gløderne stadig svagt i bålene, og over gløderne roterede afpillede skeletter af mosesvin og dukkahjorte langsomt på deres spid. Marmorgulvet, der var dekoreret som en flammende, alt opædende Sol, flød med halvtomme flasker og højstilkede glas af det fineste bjergkrystal fra minerne i Ildlandet mod syd. Tjenerne var for længst faldet i søvn og stod ret op og ned og viftede i søvne med deres enorme vifter. Også musikerne havde måttet overgive sig til søvnen og sad sammensunkne over deres instrumenter. Gæsterne var for længst gået hjem.

Den eneste af festens deltagere, der stadig holdt ud, var en voldsomt overvægtig, halvvoxen dreng, der sad på en enorm trone og sang beruset og usammenhængende ud i natten. Hans prægtige tøj var plettet og beskidt, og våde, gule plamager på hans benklæder vidnede om, at han havde gjort noget i sine bukser, som han nok burde have gjort et andet sted. Men han var ikke selv klar over det. Hans øjne var blanke og stirrede vanvittigt ud i mørket, og mørkerødt savl drev ud af hans ene mundvig og dryppede fra hans hage ned på hans tøj. Han var på alle måder et sørgeligt syn.

“Tiden er kommet. Vi kan ikke vente længere,” sagde manden med skægget.

“Du har ret. For en gang skyld er vi enige,” svarede damen ved hans side. “Vi begynder, når Sol står op. Jeg giver eksaminatoren besked.”

“Og ham dernede?”

“Han må forsvinde ligesom alle de andre.”

Manden nikkede samtykkende. På terrassen under dem faldt Solbarnet i søvn med hagen mod brystet og et længselsfuldt smil bredt ud over sit fede ansigt. Han drømte om stepperne, langt, langt borte mod vest, hvor han var vokset op, og

hvor han og hans brødre havde jagtet jokkaøgler med hjemmelavede buer og pile af tornetræ. Det havde været den lykkeligste tid i hans liv, og nu blev det også det sidste, han tænkte på i denne verden.

2. Brønden

Dagene gik, men Nimo fangede ikke flere mumpaer. Ynglesæsonen var begyndt, og så blev de i deres huller og var ikke til at få fat på. Landskabet omkring labyrinten var goldt og trøstesløst, og den smule føde, det kunne byde på, var for længst blevet fundet og ædt. Det lykkedes ham ind imellem at finde nogle rødder, som med lidt god vilje kunne spises, når de blev kogt i mange timer, og en dag var han heldig at finde et myrebo fuldt af æg under en flad sten, men det var ikke nok. Han søstre blev tyndere og tyndere, og efterhånden holdt de op med at plage ham om mad, når han kom tomhændet hjem om aftenen. Det gjorde ondt indeni, og det fik ham til at føle sig uduelig. Det var hans opgave at skaffe mad til familien, og han følte, at han svigtede dem, hver gang de måtte gå sultne i seng. Det gjorde ikke nogen forskel for ham, at de fleste andre familier i labyrinten havde det på samme måde.

Hans mor kritiserede ham ikke direkte. Når han kom tomhændet hjem, sagde hun bare: "Lad os håbe, din far kommer hjem snart."

Men Nimos far kom ikke hjem. Et par uger efter episoden i forrådstårnet, ankom en ensom rytter til labyrinten på en

batak, der så ud, som om den var mere død end levende. Han blev kun i få minutter for at aflevere en skriftrulle til Solforvalteren. Så red han videre.

Om aftenen til afskedsbønnen holdt Solforvalteren sin sædvanlige prædiken, om hvordan de alle skulle huske på profetien og den gode tid, der ventede forude. Nimo lå på maven med ansigtet i støvet sammen med alle de andre. Solforvalteren var den eneste, der stod op. Han sagde, at hvis man var sulten eller havde ondt, så skulle man bare tænke på profetien, så gik smerten og sulten væk. Så stærk var profetiens kraft. Hvis ikke smerten og sulten gik væk, så var det, fordi man var svag i troen. Nimo havde hørt det tusind gange, men han forstod det ikke. Hvordan kunne noget, han tænkte på, gøre ham mæt? Han var åbenbart svag i troen.

Først til allersidst, da prædikenen var slut, hev Solforvalteren skriftrullen frem.

“Jeg har i dag modtaget en glædelig besked fra byggepladsen,” begyndte han højtideligt. Han holdt en kort pause og så ud over de liggende skikkelser. Alle havde en far eller en bror eller en søn, der deltog i det hellige arbejde, og alle ventede spændt på at høre den gode nyhed. Kunne det være den, man havde ventet på i fjortenhundrede år? Var Soltårnet endelig blevet færdigt, så mændene kunne komme hjem til deres familier, og profetien kunne gå i opfyldelse?

“Sol har i sin uendelige visdom belønnet følgende arbejdere fra vores landsby ved at kalde dem til sig: Kamos ... Loma ... Jonah ...”

Solforvalteren fortsatte med at remse navne op. Det tog et øjeblik, før Nimo forstod, hvad Solforvalteren havde sagt. At *Sol havde kaldt nogen til sig* betød, at de var døde. Det var en dødsliste med navnene på dem, der var omkommet under

arbejdet på tårnet. Hvordan kunne han kalde det *en glædelig begivenhed*? Forstod han da ikke, at for de familier, der nu hørte deres mænds navne blive råbt op, var det en katastrofe? Der ikke en lyd at høre på Solpladsen ud over Solforvalterens stemme.

“ Solima ... Kalosh ... Jono ... “

Nimo far var den sidste, der blev læst op. Alting gik i stå inden i Nimos hoved. Det kunne ikke passe. Det måtte være en fejl. Hans far kunne ikke være død. Han skulle jo komme hjem til dem. Det havde han lovet. Nimo kunne ikke blive ved med at forsørge familien. Hvordan skulle de overleve, hvis han var død?

Solforvalteren rakte armene i vejret og anråbte Sol.

“Vi beder dig, store Sol, tag vel imod disse mænd, som arbejdede hårdt og uselvisk til din ære. Det er takket være deres hårde arbejde, at vi snart kan modtage dig iblandt os her på jord.”

En gamle kvinde satte sig pludselig op og skreg, højt og hjerteskerende. Hendes søn, Losi, var blandt de første, der blev læst op. Nu kunne hun ikke længere holde sorgen tilbage. De omkringliggende trak hende ned på jorden, og Solforvalteren så strengt på hende.

“Kvinde, din tro er svag,” tordnede han. “Din søn er død for at opfylde profetien. Tænk på det. Så vil din sorg forsvinde.”

Nimo drejede forsigtigt hovedet og så på sin mor. Hun lå helt stille ved siden af ham med ansigtet begravet i støvet. Hvordan kunne hun bare ligge der, når hendes mand var død? Havde hun overhovedet hørt, hvad Solforvalteren sagde?

Da bønnerne var overstået, rejste folk sig op og gik tavse hjem. Ingen sagde noget, og ingen så hinanden direkte i øjnene. Nimo holdt Miina i hånden, mens deres mor bar den mindste. Hendes ansigt så ud, som om det var lavet af sten.

Først da de var kommet hjem i hulen, brød hun sammen og græd. Nimo prøvede først at trøste hende. Han talte beroligende til hende og strøg hende over håret, men da hun ikke reagerede ikke på det, blev Nimo vred. Det var ikke kun hendes sorg. Han var også ked af det, og hvem skulle trøste ham? Han begyndte at skældte hende ud. Han råbte, at hun ikke måtte græde, og at hun var svag i troen. Så begyndte de små også at græde, selv om de ikke forstod, hvad der var sket.

Den nat sov Nimo ikke ret meget. Han lå vågen og hørte sin mor skiftevis græde og bede til Sol om også at tage hende snart. Det var ikke til at holde ud at høre på. Ved det første dag gry, før de små vågnede, var han oppe og ude på sletten.

Han ledte ikke efter mad. Han gik bare rundt og sparkede til sten og lod tårene trille. Han var ligeglad. Herude var der alligevel ikke nogen, der kunne se ham.

Nimo vidste godt, at arbejdet på byggepladsen var farligt. Det var ikke første gang, at Solforvalteren havde læst navnene på de døde op til Afskedsbønnen, men det plejede at være et eller to højest. I går havde han læst tredive navne op. Hvad var der sket med dem? Nimo kom til at tænke på, hvad Gamle Yonas havde sagt: at Soltårnet nogle gange styrtede sammen, så man måtte begynde forfra. Kunne det være det, der var sket? Nimo forestillede sig sin far styrte i døden fra et højt, højt stillads og blive begravet under murbrokkerne sammen med hundredvis, måske tusindvis af andre mænd, fra andre landsbyer.

Han kastede en sten efter Sol, men han ramte ikke. *Uendelig langt væk*. Det var det, Gamle Yonas havde sagt; at Sol var uendeligt langt væk. Tænk, hvis det passede. Så var hans far død forgæves.

Om aftenen fik de uventet besøg i hulen. En venlig nabo havde givet hans mor et par håndfulde semsem-frø, så de kunne koge lidt grød. Der var kun et par mundfulde til hver, akkurat nok til at holde dem i live. Pludselig blev skindet foran indgangshullet trukket til side, og dér stod Solforvalteren, stor og mægtig i sin gule Soldragt. Nimos mor kastede sig på maven på gulvet og gjorde tegn til børnene, at de skulle gøre det samme.

“Rejs jer, rejs jer,” sagde Solforvalteren venligt.

“Hvad skylder vi æren?” spurgte Nimos mor, stadig med bøjet hoved.

“Jeg kommer for at kondolere,” sagde Solforvalteren.

“Solforvalteren er alt for venlig,” svarede Nimos mor mekanisk.

Der fulgte en akavet tavshed. Solforvalteren så sig omkring i den dunkle hule.

“Ja, men ... her bor I jo hyggeligt,” brummede han. Det var en mærkelig ting at sige, syntes Nimo.

“Jeg tog lidt med til aftensmaden,” sagde han og trak et stykke tørret kød op af lommen. Det var et stort stykke. Stort nok til at de alle sammen kunne blive mætte. Den sødlige, halvrådne duft fik Nimos tænder til at løbe i vand. Solforvalteren vejede kødet i sin hånd, som om han ikke kunne bestemme sig for, hvad han skulle stille op med det. Det virkede, som om der var noget mere, han ville.

“Sol er barmhjertig. Han vil ikke lade jer sulte. Se, Han har sendt mig for at passe på dig.” Solforvalteren så på Nimos mor og smilede. Der var noget i det smil, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på Nimo.

Nimos mor løftede hovedet og så på Solforvalteren.

“Nimo, tag pigerne med udenfor,” sagde hun tonløst.

“Men ...” begyndte Nimo.

“Gør, som din mor siger,” sagde Solforvalteren.

Nimo turde ikke protestere. Han tog pigerne med udenfor. Han vidste ikke, hvor længe de skulle være derude, så til at begynde med satte de sig på jorden uden for hullet og ventede. Men snart begyndte lyde at nå ud til dem gennem det hullede skind. Han kunne høre Solforvalteren stønne og morens seng knirke rytmisk.

Langsomt dæmrede det for Nimo, hvad der foregik derinde. Han blev ildrød i hovedet. Han havde lyst til at løbe derind og banke Solforvalteren, til han pissede blod og spyttede tænder, men han turde ikke. I stedet rejste han sig og gik en tur med de små. De skulle i hvert fald ikke høre det på det svineri.

“Hvor skal vi hen?” spurgte Miina, mens han førte dem planløst rundt i labyrintens gader. Nimo svarede ikke. Hans fars lig var knap nok blevet koldt under murbrokkerne, og hun lå allerede med en anden mand. Det var til at brække sig over.

Solforvalteren var heldigvis gået, da de kom tilbage til hulen. Hans mor var ved at øse kød op i lerskålene. Hun havde også nået at tænde op og tilberede kødet. Så længe havde de åbenbart været væk. Pigerne kastede sig jublende over maden.

“Hvad er det?” spurgte Minna og snusede nysgerrigt til maden.

“Kødsuppe,” svarede hendes mor. Hun rakte en skål frem mod Nimo, men han tog den ikke.

“Du kneppede ham,” sagde han rasende.

“Hvad skulle jeg ellers gøre? Vi skal jo spise. Her, tag det nu,” sagde hans mor.

“Jeg vil hellere dø af sult!” råbte Nimo og slog skålen ud af hånden på hende. Den faldt på gulvet, og den tykke kødsuppe løb ud på den sandede jord.

Hans mor blev ikke vred. Hun skrabede så meget af suppen, hun kunne, op i skålen igen og begyndte at spise den. Sin egen

skål stillede hun foran Nimo.

“Hvad med dine søstre? Skal de også dø af sult?” spurgte hans mor.

Nimo havde ikke noget svar. Han var så rasende, at han havde lyst til at slå hende og sparke hende, men i virkeligheden var det ikke hende, han var vred på. Det var lige så meget ham selv, Solforvalteren, Sol og Soltårnet, hele deres liv i labyrinten. Han var vred på hele verden.

De følgende dage holdt Nimo sig i nærheden af hullet. Det betød, at han ikke fandt noget at spise, men han kunne ikke udholde tanken om, at Solforvalteren igen skulle aflægge hans mor et besøg, mens han var væk. Ikke fordi der var så meget, han kunne gøre, hvis han dukkede op. Nimo ventede uden at vide på hvad, og vreden ventede med ham, lige under overfladen, klar til at bryde ud ved den mindste anledning.

Den behøvede ikke vente længe. Der gik kun et par dage. Så blev Gamle Yonas opdaget, da han var på vej op i forrådstårnet. Det var Seth og hans bande, der fangede ham. De kom slæbende med ham ind på Solpladsen, råbende og hujende, netop som Afskedsbønnen skulle til at begynde. Solforvalteren blev først rasende på Seth og de andre drenge over forstyrrelsen, men da han hørte, hvor de havde fundet Gamle Yonas, vendte han sin vrede mod ham.

“Nå, så du er ikke bare tosset, du er også en tyv?” tordnede han.

“Jeg har ikke stjålet noget,” svarede Gamle Yonas roligt.

“Hvad skulle du så oppe i forrådstårnet?”

“Se Solnedgangen.”

“Og lyve gør han også,” råbte Solforvalteren forarget. “Men

det skal jeg nok få sat en stopper for! Vi har heldigvis love til at beskytte os mod din slags. I brønden med ham!”

Omkring Nimo rejste folk sig op og jublede over dommen. At stjæle af såsæden var at stjæle maden ud af munden på hele landsbyen, og det var ikke noget, man så på med milde øjne. Nimo havde ondt af den gamle. At blive smidt i brønden var i Gamle Yonas tilfælde en dødsdom; det vidste alle. Der var ingen chance for, at en gammel mand kunne overleve en nat i det iskolde vand. Yonas vidste det også, men alligevel virkede han ikke bange, da de slæbte ham hen til brønden og skubbede det tunge dæksel til side.

Pludselig blev det for meget for Nimo. Han kunne ikke skaffe mad til sin familie eller gøre sin far levende igen eller få Solforvalteren til at holde sin pik for sig selv, men han kunne forhindre dem i at drukne en uskyldig, gammel mand, og det havde han også tænkt sig, om det så blev det sidste, han gjorde.

“Lad ham være!” råbte han og stillede sig i vejen foran brønden.

“Flyt dig, knægt! Af vejen!” kommanderede Solforvalteren, men Nimo blev stående. Han så Solforvalteren lige i øjnene, da han svarede.

“Han har ikke gjort noget forkert.”

“Hvad er det, du siger?” Solforvalteren så mistænksomt på Nimo, tilsyneladende uden at genkende ham. “Ved du noget om denne forbrydelse?”

“Det er rigtigt, hvad han siger. Han sidder bare deroppe og ser på Solnedgangen.”

Folk omkring dem lo. Det var tydeligvis det mest åndssvage, de nogensinde havde hørt.

“Man kan se Soltårnet deroppefra,” forklarede Nimo.

Nu lo folk endnu højere.

“Det er lige meget, hvad han lavede deroppe,” tordnede Solforvalteren. “Forrådstårnet er forbudt område. Altså er manden en forbryder. I brønden med ham!”

“I kan ikke slå ham ihjel! Han er arkitekt!” råbte Nimo med et raseri, der overraskede ham selv. “Det er ham, der har bestemt, hvordan Soltårnet ser ud!”

Latteren ville ingen ende tage. Folk lænede sig mod hinanden og hulkede af grin. Solforvalteren hamrede gentagne gange sin Solstav i jorden for at stoppe denne upassende festivitas, men ingen hørte det. Gamle Yonas så på Nimo og rystede næsten umærkeligt på hovedet, men Nimo kunne ikke holde op.

“Soltårnet er styrtet sammen!” råbte han.

Der blev der med ét fuldstændig stille på Solpladsen. Tårnerne trillede ned ad Nimos kinder og lavede mørke pletter på den støvede jord, men han var ligeglad.

“Alt det, han siger, er løgn!” Nimo pegede på Solforvalteren. “Sol er uendeligt langt væk, og profetien går aldrig i opfyldelse!”

Folk stirrede måbende på ham. At stjæle af såsæden, det var én ting. Det her var tusind gange værre.

Solforvalteren så et øjeblik helt paf ud. Så tændtes et voldsomt raseri i hans øjne.

“Solfornægtelse! Solfornægtelse,” skreg han og hev efter vejret af ophidselse. “I brønden med ham! I brønden med dem begge to!”

Nimo blev løftet op af stærke arme. Han kæmpede for at komme fri, men det var håbløst. Han råbte på sin mor og søgte desperat efter hendes ansigt i mængden. Endelig fik han øje på hende. Hun så på ham, og hendes ansigt var som sten. Det gjorde ham mere rædselsslagen end tanken om det kolde vand, der ventede.

De store drenge holdt ham ud over kanten og slap. Nimo skreg, mens han faldt. Så lukkede det iskolde vand sig omkring ham.

Nimo var vokset op i en ørken, og han havde aldrig lært at svømme. Han sparkede ud med benene, prøvede at finde fodfæste, men der var ingen bund at stå på. Han søgte desperat efter noget at holde fast i, men brøndens sten var glatte og uden sprækker. Ind imellem lykkedes det ham at komme op til overfladen og få en mundfuld luft, men hver gang trak vandet ham under igen. Panikken, kulden og de voldsomme bevægelser sugede kræfterne ud af ham, og hans krop føltes tungere og tungere. Hans lunger brændte, og han snappede efter vejret, kun for at opdage at han stadig var under vandet. Han sugede vand ind og mærkede en brændende følelse i lungerne.

I det samme greb en kroget, men stærk hånd fat i nakken på Nimo og hev ham op til overfladen. Nimo hostede og kastede op på én gang, og der flød gulbrunt vand ud af hans næse. Gamle Yonas måtte bruge alle sine kræfter for at holde dem begge to oven vande.

“Rolig. Gør som mig,” sagde han. “Tramp med benene. Gør sådan her med armene ...” Nimo prøvede at gøre, som Gamle Yonas sagde. Han trampede med benene og bevægede armene i cirkler foran brystet.

“Rolig. Spar på kræfterne,” instruerede den gamle. Nimo tvang sig selv til at lave mindre, mere kontrollerede bevægelser, og til sin store overraskelse opdagede han, at det virkede. Han kunne lige akkurat holde ansigtet oven vande, det meste af tiden i hvert fald. Men hvor længe kunne han blive ved på den måde? Ved siden af ham trak Gamle Yonas vejret i korte stød. Det var kulden, der fik ham til at trække vejret på den måde.

En mørk silhuet dukkede op mod det runde stykke himmel over dem.

“Farvel med jer, tosser,” lød Solforvalterens stemme. “Nu kan I jo holde hinanden med selskab dernede.”

Så blev brønddækslet skubbet på plads, og mørket omslutede dem.

3. Den udvalgte

Fluerne var små, men der var mange af dem, og det var umuligt at holde dem ude af bærestolen. Eksaminatoren viftede dem irriteret væk fra ansigtet. Han svedte. Det var det, der tiltrak fluerne. Når de først havde lugtet vand, var de ikke til at ryste af sig. Selv det forslugne, blå firben, han bar på sin højre skulder i en lænke af flettet sølv, og hvis eneste opgave det var at holde de modbydelige bæster fra livet, kunne ikke følge med. Det lå stopmæt og gispede i varmen og gad knap nok løfte hovedet, selv når fluerne satte sig på dets snude. Dumme dyr. Eksaminatoren løftede en flig af forhænget til side. Udenfor lignede landskabet til forveksling det fra dagen før og dagen før igen. Fladt, tørt, støvet og overstrøet med enorme klippeblokke, der gjorde det besværligt at manøvrere den tunge bærestol. Flere gange havde han været nødt til at bede den ansvarshavende officer om at irettesætte bærerne, når de rystede bærestolen unødigt eller fik den til at hælde faretruende. Så svingede soldaterne udenfor piskan, men han kunne høre, at de ikke rigtig lagde kræfter i, og det hjalp da heller ikke ret meget. Eksaminatoren sukkede. Hvem der bare sad i et svømmebassin hjemme på paladset og drak et glas køligt vin.

Officeren stak hovedet indenfor.

“Vi nærmer os en landsby, oh høje eksaminator,” meddelte han.

Endelig. Eksaminatoren stak hovedet ud i det bagende varme solskin og spejdede fremad, men han kunne ikke se nogen landsby. Kun et faldefærdigt tårn af en slags stak op midt i det øde landskab.

“Den er underjordisk. Det bruger man på disse kanter for at undgå varmen,” forklarede officeren og ganske rigtigt: Nu åbenbarede et fletværk af dybe sprækker sig i den golde overflade. En labyrint med en støvet Solplads i midten. Ikke så meget som et springvand var der. Eksaminatoren fnyste foragtligt.

Der lød et råb fra landsbyen. Man havde åbenbart set dem komme, og folk myldrede op fra de underjordiske gader for at tage imod de fremmede.

Bærerne stillede bærestolen fra sig med et lidt for stort bump på den runde plads i midten af labyrinten. Han måtte huske at få officeren til at straffe de ansvarlige, men det måtte blive senere; det var der ikke tid til nu.

Kvinder og børn strømmede til fra alle sider. De skubbede og masede for at komme så tæt på bærestolen som muligt. Alle ville røre ved det prægtige, broderede stof og dufte den tunge parfume, der hang i en sky omkring bærestolen og tiltrak alle insekter i en halv kilometers omkreds. Soldaterne fra karavannen måtte bruge pishen flittigt for at holde pøblen på afstand.

En midaldrende mand i en plettet og støvet, gul dragt bandede sig vej gennem mængden, mens han slog til højre og venstre med sin Solstok. Den lokale Solforvalter, gættede eksaminatoren, og ganske rigtigt: Solforvalteren rakte hænderne i vejret og begyndte på fornem vis at takke Sol for at bringe vejfarende

til deres ydmyge landsby. Ydmyg, det var det rette ord. Eksaminatoren havde rejst langt og besøgt mange triste steder, men det her var alligevel den mest sølle og ynkelige by, han nogensinde havde set. Et hul i jorden bogstaveligt talt. Havde disse mennesker da ingen selvrespekt? Hvorfor byggede de ikke i det mindste nogle huse? Og et svømmebassin? Det var da det mindste, man kunne forlange i sådan en varme.

“Velkommen, ærede rejsende. Hvad bringer jer til vores ydmyge landsby?”

Solforvalteren bukkede og skrabede. Han elskede, når der kom fornemt besøg. Som det eneste uddannede menneske i landsbyen var det en ensom post, han bestred. Han havde rejst og studeret, og selv om han aldrig havde været i selve Mangor, så havde han set mere end de fleste. Han havde læst inskriptionerne på de hellige sten i Kunda, og han havde drukket af Lukundaflodens hellige vand. Åh jo, han var både berejst og belæst. Derfor var det altid en personlig fornøjelse for ham at møde andre intellektuelle og dannede mennesker, og denne mand, med hans bærestol og hans rigt ornamenterede klæder, måtte være meget vigtig.

“Jeg er eksaminator,” sagde eksaminatoren.

Solforvalteren kastede sig øjeblikkeligt i støvet for hans fødder og blev liggende der uden at røre sig. Labyrintens beboere skyndte sig at følge hans eksempel.

Eksaminatoren smilede tilfreds. Det var ikke hans person, de underkastede sig, men hans embede, det forstod han godt, men derfor følte det alligevel rart.

“Rejs dig, min ven, og lad os drikke et glas vin sammen i mit telt.” Eksaminatoren knipsede, og straks begyndte de udmattede bærere at stille et pragtfuldt, guldfarvet telt op midt på Solpladsen.

Solforvalteren rejste sig og tørrede en lille, taknemmelig

tåre væk fra øjenkrogen. En eksaminator! Det var en uhørt ære for landsbyen. Og denne eksaminator havde kaldt ham *sin ven*. Det var næsten mere, end han kunne bære. Hvis bare han kunne få ham til at blive natten over, så ville han arrangere en fest til hans ære.

Solforvalteren kastede et blik ud over den støvede labyrint. En fest? Hvad tænkte han på? Hvad havde han at byde på? Ingenting. Ingen mad, ingen underholdning, ingen badefaciliteter. Ikke engang en ordentlig seng at sove i. Selv det telt, eksaminatoren rejste rundt med, var bedre end det hul i jorden, hvor Solforvalteren boede med sine to koner og elleve børn. Han skammede sig over sin landsby.

Han sukkede og sendte et par kvinder af sted for at hente såsæden i forrådstårnet. Bagefter sendte han bud til sine koner om at lave så festligt et måltid ud af den som overhovedet muligt.

“Tør man spørge ...” spurgte Solforvalteren forsigtigt, da de kort efter sad i det halvåbne telt. “... om årsagen til dette uventede, men overordentligt velkomne besøg?”

“Det tør man. Det trehundredeogtrettende Solbarn er abdiceret. Det er min opgave at finde det barn, som Sol har udpeget til at være hans efterfølger.”

Solforvalteren nikkede. Så meget havde han allerede selv regnet ud.

“Og har du så fundet ham? Det nye Solbarn?”

“Ikke endnu,” gryntede eksaminatoren irriteret.

Solforvalteren gned sig i hænderne.

“Måske kan jeg være behjælpelig? Vi har masser af drengebørn i den rette alder. Jeg er sikker på, der er en, der kan bruges?”

Det ville være en stor ære, hvis et barn fra landsbyen blev udvalgt til Solbarn. Måske ville lidt af æren tilfalde byens yd-

myge Solforvalter? Måske kunne der ligefrem blive tale om en forfremmelse? En stilling ved hoffet måske? Eksaminatorens strenge blik rev Solforvalteren ud af hans drømme.

“Jeg er ikke ude efter et barn, der *kan bruges*. Jeg leder efter selveste Solbarnet. Hvad du og jeg synes om den ene eller den anden dreng, er sagen ganske uvedkommende; det er Sol selv, der udvælger det kommende Solbarn. Min opgave er kun at finde ham og tyde tegnene. Som man finder en nål i høstak.”

“Altså har min lille by stadig en chance.” Solforvalteren nægtede at opgive håbet.

“Nå ja, i teorien kan alt vel lade sig gøre, selv om jeg har svært ved at se, hvorfor Sol skulle vælge et af de skravl derude, når Han kan få hvem som helst.”

“Jeg har en kandidat, som jeg tror vil interessere dig,” fortsatte Solforvalteren uanfægtet. “Han er godt nok lidt af en lømmel, men der er krummer i ham.”

Eksaminatoren sukkede.

“Det siger de alle sammen. Lad os få det overstået.”

Solforvalteren rejste sig og trak sig baglæns og bukkende ud af teltet. Få minutter senere stod alle labyrintens drenge på en lang række foran teltet.

“Her er han så,” sagde Solforvalteren stolt og hev en halvstor dreng ud af flokken. Eksaminatoren betragtede ham uinteresseret.

“Han ser mig lidt gammel ud.”

“Ti år og ikke en dag mere. Det har du mit ord på,” forsikrede Solforvalteren.

“Og hvad hedder så du?” spurgte eksaminatoren.

“Seth,” svarede drengen. Solforvalteren puffede ham hårdt i ryggen med sin stok. “Deres højhed,” tilføjede Seth og ømmede sig.

“Kom indenfor, Seth,” sagde eksaminatoren og slog forhæn-

get til side. Tøvende gik Seth ind i teltets halvmørke. De andre drenge blev stående og ventede udenfor. Solforvalteren vandrede utålmodigt frem og tilbage i sandet.

Kort efter lød der et rædselsvækkende, langtrukket skrig fra teltet. De drenge, der stod udenfor og ventede på deres tur, og som indtil nu havde brugt ventetiden på at snakke og pjatte, blev pludselig meget stille. To mænd bar Seth ud af teltet. Han vred sig i smerte. Eksaminatoren dukkede op i åbningen i færd med at tørre sine hænder i et lille, blodpletet håndklæde.

“Dur ikke. Næste!” sagde han og forsvandt ind i teltet igen.

Der blev en skubben og en masen i køen for ikke at komme til at stå forrest, men det hjalp dem ikke. En efter en blev drengene ført ind i teltet, hvor eksaminatoren udsatte dem for prøver, der var så hemmelige, at kun en lille håndfuld mennesker i hele landet kendte deres indhold.

Hvert barn var derinde i tre til fire minutter – nogle lidt kortere og nogle lidt længere – men det endte ens for dem alle: På et tidspunkt skreg de som en stukket gris og blev båret ud. Den sidste dreng hylede og skreg, allerede inden han kom ind i teltet. En soldat måtte slæbe ham derind, mens drengen slog og sparkede for at komme fri.

“Jeg er ikke noget Solbarn. Jeg vil ha’ min mor!” hylede han, men eksaminatoren tyssede på ham og sagde, at det skulle han nok bestemme. Tre minutter efter kunne man høre drengen skrigende af sine lungers fulde kraft lige som alle de andre. Eksaminatoren slog teltdugen til side og sendte en stor, brun spytklat ned i støvet.

“Var der slet ingen, der kunne bruges? Slet, slet ingen?” Solforvalteren kunne ikke skjule sin skuffelse.

“Ingen har klaret prøverne. Og du er sikker på, at det var dem alle sammen? Der er altid en eller to, der gemmer sig, når de hører skrigene.”

“Det var dem alle sammen, desværre. Det vil sige ... Nej, ikke noget. Det var dem alle.”

“Det vil sige *hvad?*” Eksaminatoren vendte sig og så strengt på Solforvalteren. “Er der flere, eller er der ikke flere?”

“Der er godt nok en dreng til,” indrømmede Solforvalteren modvilligt. “Men ham kan det ikke være.”

“Og det er du i stand til at afgøre?” Eksaminatoren så koldt på ham.

“Selvfølgelig ikke. Om forladelse,” mumlede Solforvalteren. “Men forstår du, han er Solfornægter. Han påstår, at Soltårnet er ... at det er ...”

Solforvalteren kunne ikke få sig selv til at gentage de skændige ord højt. Han lænede sig frem og hviskede i eksaminatorens øre. Eksaminatorens øjne glimtede, mens han lyttede.

“Interessant. Meget interessant. Hent ham!” beordrede han og forsvandt ind i teltet.

To soldater løftede møjsommeligt det tunge dæksel væk fra brøndhullet. Solforvalteren lænede sig ind over hullet og spejdede ned i mørket, men han kunne ingenting se.

“Hallo? Er I dernede? Kan du høre mig, knægt?” Det eneste svar, han fik, var et rungende ekko. Det kan lige passe, at møgungen er død, tænkte han irriteret. Som om han ikke havde haft bøvl nok med ham i forvejen.

Soldaterne smed et rebet ned i brønden og trak det op. Et lille hoved kom til syne over kanten. Drengen klamrede sig til rebet, mere død end levende efter et langt døgn i det iskolde vand.

“Du skal ikke glæde dig for tidligt,” hvæsede Solforvalteren. “Du ryger i igen om et øjeblik, så nyd det, så længe det varer.”

Soldaterne bar Nimo ind i eksaminatorens telt. Eksaminatoren pegede på en stol, og de to soldater satte Nimo fra sig og gik.

Solforvalteren havde benyttet lejligheden til at smutte med ind i teltet. Han vidste godt, at han egentlig burde vente udenfor og lade eksaminatoren foretage sine undersøgelser i fred, men tanken, om at denne lille, modbydelige Solfornægter fik chancen for at bestå prøverne, var så provokerende, at det fik hans blod til at koge. Eksaminatoren stod med ryggen til dem i færd med at vaske et aflangt instrument i et vandfad. Da han var færdig, vaskede han sine hænder og tørrede dem grundigt og uden hastværk i et blødt håndklæde. Først da vendte han sig og betragtede Nimo.

“Hvor gammel er han?” spurgte han.

“Hvor skulle jeg vide det fra?” Solforvalteren blev selv helt forskrækket, da det gik op for ham, at han var kommet til at snerre ad eksaminatoren. Han skyndte sig at skifte til en mere underdanig tone. “Jeg mener, det ved jeg ikke. Det gør han sikkert ikke engang selv. Ni år, vil jeg skyde på. Måske ti. Men hvis jeg må have lov til endnu en gang at gøre opmærksom på, at drengen er en dømt Solfornægter. Han kan *umuligt* være ...”

En enkelt håndbevægelse fra eksaminatoren var nok til at lukke munden på Solforvalteren. Uden at tage øjnene fra Nimo pegede han på teltåbningen. Solforvalteren tøvede et øjeblik. Så bukkede han dybt og trak sig baglæns ud af teltet.

Eksaminatoren stillede sig foran den forkomne skikkelse på stolen. Nimo fornemmede, at nogen talte til ham, men han forstod ikke, hvad der blev sagt. Han løftede hovedet og prøvede at fokusere på skikkelsen over sig, men efter den lange nat i brøndens uigennemtrængelige mørke virkede selv teltets halvmørke som en skarp kniv i hans øjne. Nu talte stemmen igen. Hans navn. Den spurgte om hans navn.

“Nimo,” fik Nimo fremstammet. Han rystede ukontrollabelt.

“Nimo, jeg hører, at du går rundt og siger, at der har været en ulykke på Soltårnet. En sammenstyrtning. Hvor har du hørt det?”

Nimo svarede ikke.

“Nimo? Soltårnet. Hvorfor tror du, at det er knækket?”

“Jordkraften,” mumlede Nimo. “Jordkraften trækker i det.”

Eksaminatoren rynkede panden. Det her var ikke noget, et tilfældigt barn fra de ydre provinser kunne vide noget om.

“Hvem har fortalt dig om jordkraften?” spurgte han, men Nimo svarede ikke. Eksaminatoren sukkede. Det nyttede ikke noget at snakke med drengen, med den tilstand han var i. I stedet gik han hen til et lavt bord, hvor der lå otteogtyve genstande i forskellige størrelser og former. En kam, en skål, en fløjte, en dolk med juvelbesat skæfte ... Nogle af tingene var smukke og kostbare, andre ydmyge og almindelige. Det eneste fællestræk ved de otteogtyve genstande var deres alder. De var alle sammen over fjortenhundrede år gamle.

“Se godt på disse ting ...” beordrede Eksaminatoren. “... og fortæl mig, om der er nogen af dem, der vækker særlige følelser i dig, nogen der føles bekendte?”

Nimo prøvede at fokusere på genstandene på bordet, men de flød sammen for hans blik og blev til én stor, rodet masse.

“Tre af dem har tilhørt det allerførste Solbarn, som levede for over fjortenhundrede år siden. Men hvilke tre? Kan du fortælle mig det?”

Det var ikke den sværeste af prøverne, men den var svær nok, og det skete uhyre sjældent, at et barn valgte de tre rigtige genstande. Kun Solbarnet ville kunne genkende dem, og skulle en almindelig dreng ved et usandsynligt tilfælde bestå denne prøve, var der andre prøver til at sortere ham fra senere.

Udvælgelsesproceduren havde indtil videre fungeret upåklageligt i over tusind år, og den ville også virke denne gang.

Nimo frøs. Han vidste ikke, hvad mandens spørgsmål gik ud på, men han vidste, at han ikke ville tilbage i brønden, og derfor anstrengte han sig for at stille ham tilfreds. Han prøvede at koncentrerede sig. Forskellige genstande passerede gennem hans synsfelt for igen at forsvinde i tågen. Mange af tingene anede han ikke, hvad var. En spilledåse fuld af fjedre og tandhjul med en lille fugl, der sprang op af låget og slog sine triller, når man trak den op. Eller bogen med billeder af sære dyr fra fremmede lande. Disse ting var smukke og kostbare, og det var da også dem, de fleste fattige drenge først rakte ud efter – kun for at diskvalificere sig selv, for ingen af disse herligheder havde tilhørt det første Solbarn.

Men Nimo valgte hverken spilledåsen eller bogen eller fløjten eller dolken med det juvelbesatte skæfte. Den første ting, der fik ham til at tøve et øjeblik, var en sammenrullet fiskesnøre lavet af tentaklerne fra en kæmpegoble, med en fiskekrog af ben bundet i enden. Den vakte hans nysgerrighed, fordi han aldrig havde set en fisk – for slet ikke at tale om en sø – og derfor ikke kunne regne ud, hvad den skulle bruges til. Men han valgte den ikke.

Det næste, der dukkede op i hans synsfelt, var en lille figur af træ. Den forestillede en mand, og den var meget primitivt skåret ud af et stykke mørkt træ og slebet med vådt sand. Den var ikke noget særligt, men Nimo havde engang selv haft en næsten mangan til. Den hed Klumpe, og hans far havde lavet den til ham, da han var lille.

“Hej Klumpe,” hviskede han og gned det glatte træ mellem sine fingre. Det var en tryk, behagelig fornemmelse.

“Pas på! Den er uerstattelig!” udbrød eksaminatoren og

snuppede træfiguren ud af hænderne på Nimo. Han lagde den varsomt ned i et lille, foret skrin og låste den med en lille guld-nøgle.

“Ja, ja, det var én ting, men hvad med de to andre?” sagde han og prøvede at lyde ligeglad, men det var han ikke. Først talte drengen om sammenstyrtninger på Soltårnet, og nu havde han valgt en af de tre ting uden så meget som at ryste på hånden.

Nimo lod igen øjnene glide hen over genstandene på tæppet. Den næste ting, han valgte, var en aflang stok, cirka så lang som Nimos ene arm og med en rund kugle på enden. Den var også lavet af træ, men dens funktion havde fortabt sig i historiens tåger. Ikke engang eksaminatoren vidste, hvad det var, og hvis nogen havde fortalt ham, at det var en hyrdestok, som det første Solbarn havde brugt til at kaste ind mellem benene på de geder, han vogtede, for at bestemme hvad vej de skulle løbe, så havde han sikkert bare trukket på skuldrene. Heller ikke Nimo vidste, hvad det var, men den lange pind og den runde kugle på enden fik ham til at tænke på det vidunderlige syn, han havde set fra toppen af forrådstårnet: Sol, der gik ned over Soltårnets fjerne silhuet.

Det var et rent tilfælde, at Nimo også i anden omgang valgte rigtigt. Eksaminatoren tog stokken fra Nimo og lagde også den ned i sit eget, forede skrin. Denne gang prøvede han ikke at virke ligeglad, og det ville heller ikke være lykkedes for ham.

“Og den sidste ting?” spurgte han og rettede på en lille tallerken, hamret ud af et stykke tyndt, blegt metal. Det var en ganske lille og ubevidst handling, men Nimo forstod med det samme dens betydning. Han rakte uden at tøve ud efter tallerknen og afleverede den til eksaminatoren, der med rystende hænder lagde den på plads i sit skrin. Så gik han hen og stillede sig bag ved Nimo.

“Det var flot, Nimo. Du har klaret den første prøve. Nu vil jeg bede dig om at gøre noget helt andet. Jeg vil bede dig om at lukke øjnene og tænke på profetien. Kan du gøre det for mig?”

Nimo lukkede øjnene, men han gad ikke tænke på profetien. Han var træt af profetien. Desuden var han for træt til tænke på noget bestemt. Tilfældige billeder dukkede op i hans bevidsthed og forsvandt igen, som det passede dem. De fleste af billederne var ansigter. Hans far, hans mor, hans små søstre. Han havde allerede glemt, hvad det var, han skulle tænke på.

“Ser du profetiens opfyldelse? Mærker du Sols nådegave?” hviskede eksaminatoren i hans øre, men Nimo hørte det ikke. Han så Gamle Yonas ansigt for sig. Gult vand fossede ud af hans næse, og hans hår klaskede vådt til kraniet.

Eksaminatoren trak en syl ud af sit bælte og stak den ind i Nimos højre balde, så dybt den kunne komme. Men Nimo skreg ikke. Eksaminatoren gav sylen et ekstra vrik, hvilket plejede at få kandidaterne til at besvime af smerte. Stadig ingen reaktion. Samtlige sylens ti centimeter koldt, takket stål befandt sig lige nu inde i drengens krop, så kun det lille håndtag af elfenben stak ud, men drengen havde ikke engang opdaget det.

Eksaminatoren betragtede ham tænksomt. Nimos øjne bevægede sig rundt i øjenhulerne under de lukkede øjenlåg, og han trak vejret i uregelmæssige stød. Det var tydeligt, at feberen var ved at få tag i ham. Det var også muligt, endda sandsynligt, at det lange ophold i det iskolde vand havde bedøvet hans sanser og dæmpet smerten fra syleprøven. Der var masser af måske'er og hvis'er og men'er, men dem interesserede eksaminatoren sig ikke for. Det eneste, der interesserede ham lige nu, var, at denne spinkle dreng, denne påståede Solfornægter, havde bestået de indledende prøver. Resten måtte De Usynlige tage sig af. De havde deres egne prøver, hvis indhold eksami-

natoren ikke kendte noget til, men han var sikker på, at de var både grundige, effektive og vanvittigt smertefulde.

Aldrig før i sit liv havde Solforvalteren følt sig så ydmyget. Først var der det med festmåltidet. Traditionen foreskrev, at gæster skulle behandles godt, og fine gæster skulle behandles endnu bedre. Eksaminatoren hørte til i den absolutte elite, hvad gæster angik, og Solforvalterens koner havde knoklet den halve dag for at tilberede et måltid, der var, hvis ikke en konge værdigt, så i hvert fald spiseligt. Såsæden fra forrådstårnet var blevet kogt, ristet og bagt til en hel række små, lækre retter, og duften havde bredt sig i labyrinten og gjort indbyggerne irritable. De følte sig dobbelt snydt, både fordi maden ikke var til dem, og fordi der nu ikke ville være nogen græskar eller ørkenmeloner at høste til næste år.

Deres følelser interesserede ikke Solforvalteren. Hvad der derimod sårede ham, var det hånlige blik eksaminatoren kastede på maden for derefter at vende sig og gå uden så meget som at smage på den.

“Giv det til hundene,” sagde han, og en eksaminators ord var lov, så lige nu spiste landsbyens hunde et festmåltid, ingen havde set magen til i mands minde. Flere af landsbyens kvinder græd åbenlyst, mens hundene åd det hele på mindre end et minut. Solforvalteren skrev de grædende kvinders navne ned, så de kunne få deres straf, når eksaminatoren var rejst.

Men det var ikke engang det værste. Det værste var, da eksaminatoren bekendtgjorde, at Nimo havde klaret prøverne. Alle i landsbyen kastede sig i støvet og takkede Sol for den ære, Han lod skinne ned på landsbyen, men ikke Solforvalteren.

Denne dreng var Solfornægter, og han havde selv idømt ham hans retfærdige straf. Han fortjente at dø som et eksem-

pel til skræk og advarsel. Men nu kom denne embedsmand, denne papirnusser fra paladset, pludselig anstigende i en hørm af røgelse og parfume og påstod, at den lille forbryder muligvis skulle være hans, Solforvalterens, nye hersker, at han ikke alene skulle omstøde den straf, han havde idømt ham, men også undskyldte over for ham. *Undskyld!*

“Det er for din egen skyld,” sagde eksaminatoren. Hans tonefald var venligt og imødekommende, men Solforvalteren hørte udmærket den spottende tone, der gemte sig nedeunder. “Hvis han klarer de sidste prøver, så bliver han mere magtfuld, end du kan forestille dig. Det er bedst at holde sig gode venner med ham.”

Det forbandede var, at manden havde ret. Solforvalteren var vant til at slikke spyt og smiske for overordnede embedsmænd, og det generede ham ikke. Men at skulle spille underdanig over for Nimo gjorde ham så rasende, at han var lige ved at eksplodere.

Bærerne var allerede ved at pille teltet ned og gøre klar til afrejse. Nimo sad i bærestolen, pakket ind i bløde tæpper. En tjener hældte forsigtigt små slurke kølig vin i hans mund, mod feberen, men han trak sig bukkede væk, da eksaminatoren slog forhænget til side.

“Der er en, der vil sige farvel til dig, Nimo,” sagde han og trådte til side. Nimo åbnede øjnene en smule. Et øjeblik håbede han, at det var hans mor, der kom for at sige farvel til ham, men det var det ikke.

Solforvalteren lagde sig på maven og begravede ansigtet i støvet. Nimo så med blanke øjne på sin fjende. Hvorfor lå han sådan?

“Nimo ... Jeg håber ikke, at den lille misforståelse med brønden har ødelagt vores gode forhold? Jeg passede jo bare mit

arbejde. Kan du finde det i dit hjerte at tilgive mig?”

Han gik i stå og ventede anspændt på Nimos reaktion, men der kom ingen. Enten hørte Nimo ikke, hvad han sagde, eller også var han for afkræftet til at svare. Solforvalteren rejste sig op og børstede støvet af sit tøj. Han var sig pinligt bevidst, at hele landsbyen stod samlet omkring dem og fulgte hver en detalje i optrinnet. Aldrig i sit liv havde han følt sig så ydmyget.

“Se, det var jo ikke så svært,” lo eksaminatoren. Solforvalterens øjne lynede.

“Hvis ikke han består prøverne, så sender du ham tilbage til mig. Han vil tigge og be’ om at blive smidt i brønden, før jeg er færdig med ham,” snerrede han.

En officer blæste i et horn. Eksaminatoren kravlede op og satte sig i bærerstolen over for Nimo. Bærerne løftede dem højt op i luften. Nimo åbnede igen øjnene og prøvede at få øje på sin mor, men han kunne ikke se hende nogen steder. Så satte karavanens tohundrede mand og mere end hundrede ridedyr sig i bevægelse. Solforvalteren lagde sig på alle fire i støvet, og alle folk i landsbyen fulgte hans eksempel. Der blev de liggende, indtil eksaminatoren og hans følge var forsvundet i varmedisen.